

РЕШЕНИЕ

№ 43405

гр. София, 31.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 01.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **3967** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на А. А. А., [дата на раждане] в [населено място], провинция Д. Ал 3., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 1680 от 14.02.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.
В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, в нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. В жалбата се твърди, че в административното производство не са отчетени последните настъпили събития - смяната на режима в С. и изключително тревожната информация, отразявана в публично достъпните медии за влошената среда на сигурност. Застъпва се становище за допуснато нарушение и на задължителното тълкуване, дадено с решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 относно наличието на личния елемент при установеното безогледно насилие в държавата по произход. Твърдят се опасения от преследване, включително и за живота и здравето на кандидата за закрила при евентуалното му връщане в С.. От съда се иска да отмени обжалваното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни

указания по приложението на закона.

Кандидатът за закрила А. А. А. лично, със съдействие на преводач от арабски език и назначения по негово искане процесуален представител, определен от САК – адв. М. Б., поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Като причина да напусне държавата си по произход сочи гражданската война, която е започнала още докато е бил дете на 7 години. Заявява, че се е наложило да продадат къщата си и да живеят в лагер, за да могат да се издържат. А. А. твърди, че не е учил заради водените военни действия в района, в който е живял. Соци, че родителите му и двамата му по-малки братя, все още непълнолетни продължават да живеят в С., но са се преместили от лагера в къщата на вуйчо му. Твърди, че е успял да си намери работа в България като фризьор. Процесуалният му представител изразява становище за основателност на възраженията в жалбата. Позовава се на публично достъпна информация относно активността на въоръжените конфликти в различните райони на С. и хуманитарната криза на територията на страната, в резултат на които броят на загиналите е увеличен значително, особено след м. март 2025 г.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт Е. Х., оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позовава се на данните от представените актуални справки за обществено икономическото и политическо положение в С. към м. април и м. май 2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба на А. А. А., [дата на раждане] [населено място], провинция Д. Ал З., Сирийска арабска република, гражданин на С.. Молбата е заведена с вх. № В-13-1116 от 03.09.2024 г., рег. № УП 7059 от 03.09.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ – МС (л. 75, л. 76) и съдържа искане за предоставяне на международна закрила в Република България. Подадена е чрез Дирекция «Миграция» при Министерство на вътрешните работи, след наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ «Връщане до страна на произход» със Заповед УРИ № 5392ПАМ-2750 от 23.08.2025 г. на началника на сектор «Незаконна миграция» в отдел «Миграция» при Столична дирекция на вътрешните работи (л. 77).

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липса на представени валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход (л. 69). Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 71) и регистрационен лист (л. 73 – л. 74 и л. 60).

Жалбоподателят А. А. е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила (л. 72), за правата и задълженията, които има и последиците при неизпълнение на задълженията (л. 63, л. 64 – л. 65, л. 66 – л. 67). С Решение на директора на РПЦ – С. № 108 от 03.09.2024 г. кандидатът за закрила е настанен в «ПМЗ –[жк](л. 59). Предоставени са му необходимите за сезона дрехи и обувки.

На 08.10.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложения към преписката Протокол (л. 48 – л. 51). В същия е отразено, че А. А. А. е напуснал държавата си по произход през м. август 2024 г. преминавайки нелегално границата с Турция. След кратък престой от 20 дни, в края на август 2024 г. влязъл на

територията на България. Задържан е в [населено място], след което е подал молба за закрила. Кандидатът е отрекъл да е имал проблеми заради изповядваната религия или заради етноса си, както и да е членувал в религиозна организация, общност или секта. Заявил е, че не е член на политическа партия или организация, и не е участвал във въоръжени групировки. Не е служил в армията, въпреки, че е получил призовка през м. август 2024 г. Посочил е, че до напускането на държавата си по произход е живял в родния си [населено място], област Д. ал 3., който се контролира от Режима. Заявил е, че от другата страна на река Е., която минава през града, районът се контролира от кюрдите. Като основна причина да напусне С. и да търси международна закрила другаде А. А. е посочил, че не желае да служи в армията, а след като е получил призовка връщанет му означава, че ще бъде изпратен да воюва въпреки волята си. Съобщил е, че братовчед му е бил застрелян, а често в района, в който живее има и бомбандировки. А. А. е отрекъл да е съден, задържан или осъждан, а и спрямо него или членове на семейството му да е упражнявано насилие. Посочил е, че има двама брята, които заедно с родителите му продължават да живеят в С..

Към преписката е приложено Становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност», рег. № М-16976 от 08.10.2024 г. (л. 47), в което е посочено, че ако кандидатът за закрила А. А. А., регистриран в РПЦ – С., ПМЗ - В. отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява да получи закрила в Република България.

Към административната преписка е приложена Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната към 29.01.2025 г. политическа и икономическа обстановка в държавата по произход (вх. № МД-02-60 – л. 29 – л. 31).

След преценка на представените доказателства по преписката, в Становище рег. № УП 7059 от 07.02.2025 г. (л. 28) интервюиращият орган е направил предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя А. А. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 1680 от 14.02.2025г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че А. А. А. не е имал проблеми основани на етническата си принадлежност и изповядваната религия, включително с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му по време на интервюто, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично и не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата по произход.

Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му. В този смисъл, е прието, че за него не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Обърнато е внимание на заявените мотиви за напускане на държавата по произход като е направен извод, че нямат правно значение за търсената закрила. Поставен е акцент на въведените критерии в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН – кандидатът да представи основателни причини защо лично той се опасява от преследване. Направен е извод, че сирийския гражданин А. А. е напуснал държавата си по произход не за да търси международна закрила, а по-добър стандарт на живот в Европа, без да е заявил основателни опасения от преследване.

По отношение на заявеното нежелание да се сражава като военослужащ в сирийската армия е посочено, че според критериите на ВКБООН лице, което е дезертирало или избягало от военна

служба единствено поради страх или от неприязън към въоръжени действия не е бежанец. В този аспект е отчетено, че чужденецът не е деклариал да е ангажиран политически, като не е заявил, че отказът му да служи в армията е поради религиозни съображения или други морални или убеждения на съвестта, които му пречат да бъде мобилизиран.

Административният орган се е позовал и на липсата на твърдения спрямо жалбоподателя да са предприемани дискриминационни действия, включително и релевантни на преследване от недържавен субект.

Направен е извод, че от бежанската история на А. А. не могат да бъдат изведени предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради липса на релевантни твърдения за осъществено преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, които да не могат или да не искат да му предоставят закрила срещу преследване. Поставен е акцент върху личното основание за преследване, което следва да е налице кумулативно при наличие, на която и да е от хипотезите в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Прието е, че по отношение на жалбоподателя тези условия не са изпълнени. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция, като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ.

Поставен акцент, че съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. «актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл. 15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)“.

Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на кандидата са дали основание за извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан или репресиран в случай, че се завърне в страната си по произход. Не са установени основания, въз основа на които да се приеме, че от страна на официалните власти или на други организации или групировки в С. са предприети безогледни и масови репресивни мерки срещу цивилното население. Изразеното желание за живот при подобри условия е прието за недостатъчно, за да обоснове което и да е от основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, при липса на категорични данни за наличен обоснован страх от преследване.

Въз основа и на информацията в представената справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС относно обществено политическото и икономическото положение в държавата по произход, административният орган, позовавайки се и на разширенията при тълкуването на понятията «смъртно наказание», «екзекуция», «тежки посегателства», визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, е посочил, че липсват обективни данни, за да се предостави хуманитарен статут на чуждия гражданин, доколкото не е налице риск при завръщането му в страната на произход да стане жертва на тежко посегателство от посочения вид, включително на нечовешко или

унизително отношение и наказание, упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ. С позоваване на данни за актуалната обстановка в С., отразени в приложената Справка вх. № МД-02-60 от 29.01.2025 г., изготвена от Дирекция «Международна дейност» е прието, че не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя А. А. и на предвиденото в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ основание. В този смисъл е отразено, че според данни на ВКБООН в периода 08.12. – 29.12.2024 г. – 58 400 души са се завърнали в С. , а от началото на 2024 г. приблизително 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в А., Д. и Р.

Отразено, че въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не може да се определи като безогледно насилие на територията на цялата страна. В редица райони, областни центрове и територии, цялостната обстановка запазва относителна сигурност. Направен категоричен извод, че липсват данни за вътрешен въоръжен конфликт, като в този аспект е поставен акцент на поетият ангажимент от новото временно правителство да защитава правата на всички малцинствени групи. При липса на обоснован страх от преследване, включително и на индивидуализирани заплахи за живота на кандидата, административният орган е посочил, че за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут е необходимо безогледното насилие на територията на страната да е изключително. Отчетено е, че не само, че няма подобни данни, но и категорично с оглед на заявеното от жалбоподателя, че семейството му продължава да живее в С. необезпокоявано, както и самият той до момента на напускане на страната, при евентуалното му връщане той ще може да продължи да живее и да води нормален начин на живот заедно с близките си. С тези аргументи е обоснован извод за липса на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, доколкото не са установени сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата си по произход, А. А. би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут на територията на друга държава. Отчетено е и че липсват предпоставки за предоставяне на статут по смисъла на чл. 8, ал. 9, чл. 9 ал. 6, а и на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Въз основа на тези факти, съдът прие за установено от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено на жалбоподателя на 04.04.2025 г., а жалбата е заведена на 11.04.2025 г. - л. 5). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно -производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел.

От приетите, неоспорени от страните доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл.58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си като за целта му е осигурен преводач. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата

за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички обстоятелства, които счита за значими без ограничения за представяне на доказателства.

Обжалваното решение е издадено в съответствие и с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че кандидатът за закрила не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. защото е получил призовка да се яви в армията и несигурната обстановка. Посочил е, че родителите и братята му продължават да живеят в С., а самият той не е заявил да е бил преследван докато е живял там. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащо се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на А. А. да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 от Съда на Общността (приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО) е прието, че разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи, а съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се

смята, че цивилното лице върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Представената справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С. към 29.01.2025 г. също не съдържа данни за безогледно насилие на територията на страна, поради което няма и обективни данни за наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут при условията на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следва да се отбележи, че административното производство е проведено задълбочено и всестранно, установени са всички релевантни факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход. Приетите като доказателства по делото актуални справки за обществено – политическата обстановка в държавата по произход на кандидата за закрила към 03.04.2025 г. и 19.05.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС също не съдържат информация за наличие на безогледно насилие на територията на цялата страна, в контекста на предпоставките за реален риск от преследване. Отражена е промяната в официалното управление на държавата, като се сочи, че представителите на бившия режим продължават да се помиряват и да уреждат статуса си с временното правителство на страната. Възпроизведени са данни от бюлетини на ВКБООН за непрекъснато увеличаващ се брой на завърнали се в страната бежанци след 08.12.2024 г. и на вътрешно раселени лица по родните им места. Значително подобряване на ситуацията в значителна част от районите на страната е констатирано и специалният пратеник на ООН за С.. За преодоляване на хуманитарната криза, САЩ са предоставили от началото на м. януари 2025 г. т. нар. Общ лиценз, за да позволят обезпечаването на хуманитарни помощи.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че с обжалваното решение обосновано и законосъобразно е прието, че не са налице основанията, визирани в разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила А. А. А., поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., [дата на раждане] в [населено място], провинция Д. Ал 3., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 1680 от 14.02.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: